

Op 18 juni 2004, de dag waarop Robina naar Amerika zou vertrekken, stond ze zoals gewoonlijk om vijf uur op voor fajr.

De avond tevoren had ze haar koffer gepakt voor de reis: een aantal shirts en broeken, een tandenborstel en foto's van haar moeder, haar vader en het hele gezin bij elkaar. Ze wist dat de auto die haar naar het vliegveld zou brengen die ochtend vroeg zou komen.

Het zou zes weken duren voor ze haar familie weer zou zien.

'Madar, mag ik bij u slapen?' had Robina de avond tevoren aan haar moeder gevraagd.

'Jawel hoor,' glimlachte haar moeder en ze gebaarde dat ze naast haar op de toshak moest komen liggen.

Ze lagen die nacht tegen elkaar aan genesteld en Robina sliep goed.

Toen de auto voor het huis stopte, zaten Ariana en Miriam er al in. Robina aarzelde even in de deuropening. Ze draaide zich om naar haar familieleden, die allemaal met een brok in de keel in de rij stonden om haar uit te zwaaien.

Stel dat het vliegtuig neerstort? Stel dat ik nooit meer terugkom?

Haar ogen vulden zich met tranen.

'Waarom mogen we je niet naar het vliegveld brengen?' vroeg Zainab vriendelijk. Het was maar twintig minuten rijden en ze konden met de bus terug.

'Nee,' zei Robina. 'Niet doen. Als jullie meegaan naar het vliegveld, word ik alleen maar nog verdrietiger.'

Robina had het gevoel alsof ze wortel had geschoten.

Salma omhelsde haar en fluisterde: 'Ik kan wel mee, ik vind het niet erg.'

'Nee,' zei Robina en ze probeerde te glimlachen. 'Het is beter om thuis afscheid te nemen dan te weten dat je zonder mij naar huis moet.'

Ze maakte zich los van haar familie en stapte in. Ze werd verwelkomd door Ariana en Miriam. Met hen had ze al getraind in het Afghan Center. Hun gezichten waren ook betraand. Ze tuurde door het raampje naar haar familieleden die nog voor het huis stonden.

Wat hangt me boven het hoofd?

De auto reed weg. En stopte weer om Samira op te halen, die onbeheerst de tranen liet stromen toen ze instapte. De meisjes troostten haar meteen.

'We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.'

'Maak je geen zorgen. In Amerika zijn we veilig samen.'

'Je bent niet alleen.'

*

Gedurende de drie uur durende vlucht van Kabul naar Dubai zat Robina te piekeren over wat er in het verschiep lag.

Stel dat we neerstorten?

Stel dat ik echt niet weet hoe ik tegen een bal moet trappen?

Stel dat ik word vernederd?

In Dubai bracht Barbara Goodno de meisjes naar het toestel van de Verenigde Arabische Emiraten dat hen naar Amerika moest brengen. De wolken waren net landschappen en het vliegtuig dook door de mistflarden alsof het bergen poedersneeuw waren en de wereld fonkelwit was.

Ik ben in de wolken!

Aangekomen op de luchthaven jfk namen ze een aansluitende vlucht naar Reagan National Airport. Daar stapten ze wankelend in Barbara's auto voor de tocht naar haar en Duaine's huis.

Het huis was van rode baksteen en stond een eindje van de weg verscholen tussen het groen van wilgen, eiken en gazons.

'Welkom,' zei Barbara toen ze hun voorging naar boven en hen over twee grote, nette kamers verdeelde, elk met een groot tweepersoonsbed. Ze lieten hun bagage vallen en vielen bijna direct naast elkaar in slaap.

Robina deelde een kamer met Ariana, Samira en Miriam. Ze moest haar nieuwe ploeggenoten nog leren kennen en het proces baarde haar zorgen.

Toen Duaine hen voor het eerst in het Afghan Center bijeengebracht had, waren de andere meisjes niet aardig geweest. Ze spotten met het dagelijks werk van haar moeder als huishoudster en haar donkere huid.

De twee zusjes Freshta en Laila, die Engels spraken, waren al dikke maatjes met Duaine.

'Niemand neemt j u mee naar Amerika,' zei Freshta een keer voor hun vertrek tegen Robina. 'Wij krijgen Duaine wel zover dat je eruit wordt geschopt.'

'Ok e,' blafte Robina terug, 'je doet maar.'

De eerste ochtend in Amerika was Robina het eerst wakker. Ze bad haar fajn en ging naar beneden. Barbara was al in de keuken.

'Goedemorgen,' zei Barbara opgewekt.

Robina begreep de geest meer dan de woorden en glimlachte terug. Ze bekeek Barbara, die zich ontspannen door de keuken bewoog, melk opwarmde in de magnetron en borden van de plank pakte. Na een paar dagen was Robina zover om het zelf te proberen.

Ze werd zoals gewoonlijk wakker en ging naar beneden. Ze schonk melk in een grote pyrexmaatbeker en drukte op de knoppen van de magnetron. Ze dekte de tafel en legde op elk bord een snee brood. Haar ploeggenoten kwamen binnen en glimlachten verrast. Robina lachte terug.

Na het ontbijt holden ze, kuis gekleed in een lange short en een even lang T-shirt, naar het zwembad. De eerste dag kon bijna geen van hen zwemmen, dus bungelden ze maar wat aan de betegelde rand of staken ze hun handen en voeten in het koude diepe terwijl de rimpeltjes over het oppervlak speelden.

De week die volgde leerde Roya hun zwemmen. De andere meisjes

plasten wat rond in het ondiepe uiteinde van het zwembad. Robina merkte dat ze duiken heerlijk vond.

Ze beklom de lage duikplank en dook in het diepe uiteinde in het heldere, blauwgroene water. Daarna duwde ze zichzelf weer als een kanonskogel omhoog om naar adem te happen.

Die eerste week in Washington trainden ze ook. Het team moest uitkomen in de jaarlijkse Fourth of July Afghan-American Soccer Cup van de Afghan Sports Federation in Virginia.

Op zondagochtend 4 juli stapten Robina en haar ploeggenoten in de auto en reden naar het speelveld in de buurt voor een laatste training. Ali liet hen een paar fundamentele oefeningen doen, de bal naar elkaar heen en weer schoppen en beurtelings doeltrappen.

Een van de oefeningen was bijzonder moeilijk. Ze moesten aan het ene uiteinde van het veld beginnen en zo hard mogelijk met de bal aan hun voet gekleefd naar het andere uiteinde dribbelen zonder de balbeheersing te verliezen. Het was een evenwichtsoefening waarop ze zich voortdurend verkeken, de bal schoot buiten bereik alle kanten op als ze te hard liepen en over hun eigen benen struikelden, en ze raakten hopeloos achter als ze te langzaam gingen. Het viel niet mee om zonder catastrofe de andere kant van het veld te bereiken. Toen de training van die ochtend voorbij was, stapten de meisjes weer in de auto. Die nacht had het geregend, het was nog steeds bewolkt en de lucht was onbestemd grijs.

Toen ze bij het centrum van de Soccer Cup in Springfield arriveerden, waren er op een grote open vlakte drie speelvelden gekrijt en het krioelde er van de mensen. Robina stapte uit en strekte haar ledematen. Een oudere Afghaanse vrouw zag haar en groette. 'Salam.'

'Salam, Khala jan. 'Hallo, beste tante.

De menigte verzamelde zich op de grasmat. Robina hoorde flarden Dari en Pasjtue.

De eerste wedstrijd was tegen een selecte ploeg Afghaans-Amerikaanse meisjes. Ali bleef aan de zijlijn en loodste de meisjes met aanwijzingen door de wedstrijd. Hij joeg ze naar hun posities, attendeerde hen op passkansen en spoorde hen aan om door gaten in de verdediging te stuiven en te scoren.

Robina was als de dood en wist zeker dat ze ging blunderen en vernederd zou worden in de ogen van het publiek.

Die angst achtervolgde haar de hele wedstrijd. Maar op het veld hield ze het hoofd recht en vocht ze als een leeuw om de bal.

De wedstrijd eindigde onbeslist: 0-0.

Zij en haar ploeg hadden de handschoen opgenomen tegen Afghanen in Amerika en gemerkt dat ze tegen die taak opgewassen waren, ook al hadden ze passes gemist, kansen voorbij laten gaan en geen doelpunt gescoord.

Maar hun team had eervol gestreden en níét verloren.

Na de wedstrijd gingen de meisjes in de rij staan om hun tegenstanders de hand te schudden. Daarna maakten alle speelsters een rondje om het veld, bejubeld door het applaudisserende publiek.

De meisjes mengden zich onder de toeschouwers aan de zijlijn om de bekerwedstrijd van de heren te zien. Ze kwetterden in het Dari en Pasjtoe en begroetten bewonderaars, die soms met tranen in de ogen kwamen informeren naar het leven in Kabul.

Na de wedstrijd van de heren was de prijsuitreiking. Beide meisjesteams werden op het podium gehaald, waar iedereen een medaille kreeg.

Robina's eerste voetbalmedaille.

Die moest madar zien.

*

Op een bloedhete dag in augustus keerde Robina terug naar Kabul. De auto zette haar af voor de voordeur van haar ouderlijk huis, die niet op slot zat. Ze liep de huiskamer in, waar haar jongste broertjes en zusjes op de grond speelden. Toen ze haar zagen, sprongen ze overeind en wierpen ze hun armen om haar heen.

'Zeg op, hebben jullie het kampioenschap gewonnen?'

'Nou, dit was voor het eerst dat ik naar Amerika ging,' zei ze voorzichtig.

'Dus ook al hebben we niet gewonnen, dan is dat niet erg omdat het onze eerste keer was.'

Haar ouders en oudste broer Najib waren op hun werk en hadden geen mobieltje, dus deed Robina een slaapje tot haar broer haar wakker schudde.

'Robina jan, wakker worden!' riep hij. 'Madar is thuis.'

Zainab kwam binnen en zij en Robina vielen elkaar in de armen. 'Ik ben zo blij dat je weer veilig thuis bent,' fluisterde ze.

Weldra kwam ook Najib thuis en Robina vertelde hem over het toernooi en haar avonturen.

'Doorgaan,' moedigde hij haar aan. 'Blijf leren.'

Nu Robina weer terug is in Kabul, vindt ze het heerlijk om met de meisjes te trainen die inmiddels dikke vriendinnen zijn geworden. Ze hunkert ernaar om voor Afghanistan uit te komen, maar voorlopig is ze blij dat ze de voetbaltechniek die ze onder de knie heeft aan andere meisjes kan doorgeven, die ook willen spelen maar de kans nog niet hebben gehad. Wanneer haar klasgenoten erachter komen dat ze in Amerika is geweest om te voetballen, smeken ze haar om het hun te leren.

Robina neemt zich voor een team te vormen zodra ze een geschikt speelveld heeft gevonden. Ze begint met haar zus Salma in de achtertuin te trainen met strikte instructies en verbetering van haar conditie. Algauw gaat haar zus mee naar de vrijdagse training.

In Amerika reden de meisjes op een fiets over straat, ze bestuurden auto's en speelden voetbal op een grasmat. Robina wil hetzelfde voor de meisjes in Afghanistan.

Maar ze wordt constant herinnerd aan de lange weg die ze nog te gaan heeft.

Haar vriendin Tarmana speelt niet meer in het volleybalteam en haar familie heeft haar van school gehaald. Zainab, die vlak bij haar huis werkt, neemt wel eens een brief mee die Tarmana aan Robina heeft geschreven.

Jij boft heel erg, schrijft ze Robina een keer.

*

Robina's familie is naar de andere kant van Kabul verhuisd. Toen ze naar Amerika ging, bewoonde haar familie een huis in Chelsatoon met twee kamers, een keuken en een woonkamer. Er was ook een vertrekje dat ze gebruikten als badkamer, waar ze zich ongestoord konden wassen.

Maar kort na haar terugkeer verhoogde de huiseigenaar de huur zodanig dat de familie die niet meer kon opbrengen.

Hun nieuwe huis, gebouwd door Robina's oom, heeft maar één kamer. Het ligt hoog in de heuvels.

Wanneer de nieuwe burens erachter komen dat Robina in Amerika is geweest – ze had het per ongeluk laten vallen – gaan ze haar pesten. 'O, je hebt zeker Amerikaanse vriendjes,' roepen de jongens haar na wanneer ze elke ochtend water naar huis brengt. 'Wil dat zeggen dat jij een Amerikaanse bent?'

Ze drommen om haar heen en roepen haar dingen toe die haar rood doen aanlopen.

Ze komt huilend thuis en haar moeder gaat de volgende dag met haar mee. Wanneer de jongetjes zich aan de rand van het pad verzamelen, stuift Zainab op hen af en raast door het roostertje in haar boerka: 'Ik ben hier niet op bezoek! Dit is mijn huis. Zulke dingen mogen jullie niet zeggen.'

Ze loopt op hen af in haar lichtblauwe tentgewaad en ze verspreiden zich zonder een woord te zeggen.

'Afghaanse mensen zijn erg conservatief,' legt Zainab Robina later op de avond uit. 'Sinds de tijd van Daud Khan worden de Afghanen verteerd door verbittering jegens de wereld. Jij had allang klaar moeten zijn met school, maar in de tijd van de Taliban mocht je niet leren van de conservatieven. Nu zijn ze weg maar verandering vergt tijd.'

Op een vrijdagochtend gaat Robina met de bus naar de training en leest ze een sporttijdschrift.

'Wat is dat?' vraagt het meisje naast haar nieuwsgierig. 'En waar ga je heen?'

'Ik ga voetballen.'

'Mag jij voetballen van je familie?'

'Ja,' zegt Robina. Ze bekijkt het meisje eens goed. 'Heb je belangstelling?'

'Van mijn broer mag ik niet eens naar school,' zegt het meisje zacht. 'Van voetballen is helemaal geen sprake.'